

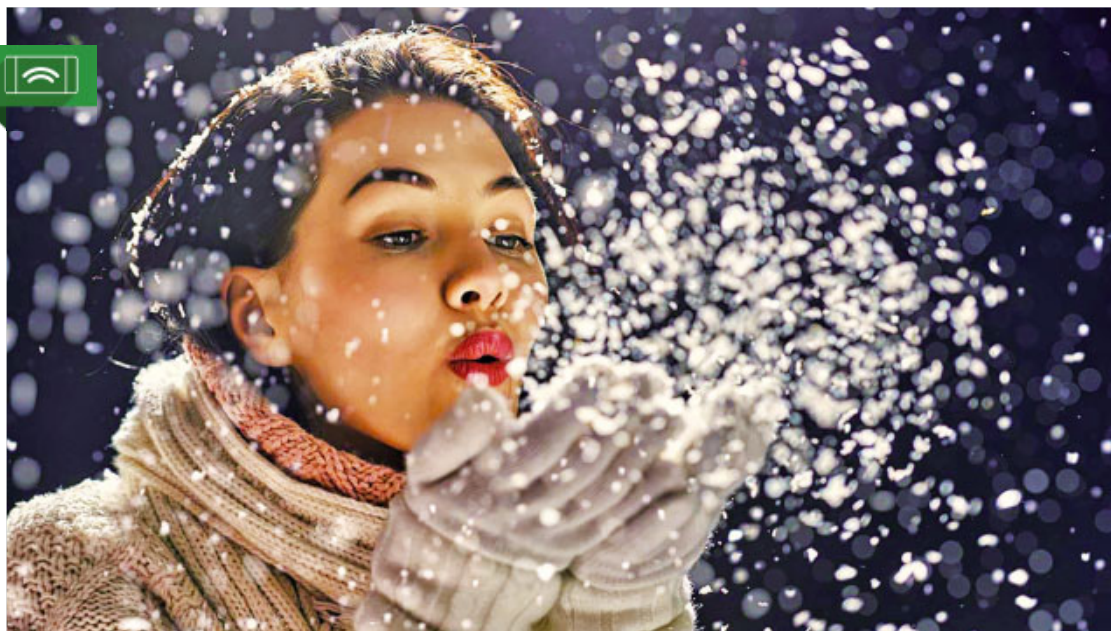
full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Fràgils i efímers

Aquest hivern, el temporal Filomena ha emblanquinat el nostre país. La neu i les baixes temperatures han col·lapsat algunes zones i han provocat molts problemes. S'han paralytitzat els transports per l'afectació de les vies terrestres i aèries, s'han esfondrat sostres pel pes de la neu i, fruit de les glaçades, han augmentat les caigudes que han provocat traumatismes. També hem de lamentar que algunes persones sense llar han mort pel fred.

Hem viscut de prop la cara grisa de la neu, de l'hivern més dur, que constata la vulnerabilitat dels més dèbils. Malgrat tot, la neu ens captiva i és benvinguda sempre que caigui amb moderació i no

ens dificulti la vida diària. I és que quan contemplem els flocs de neu percebem la bellesa de les coses senzilles.

Des de fa molts anys, els flocs de neu són objecte d'estudi i passió per a moltes persones. L'astrònom Johannes Kepler, descobridor de complexos lleis del moviment dels planetes, va reconèixer estar fascinat per la simetria i bellesa dels flocs de neu. També el meteoròleg i fotògraf nord-americà Wilson A. Bentley, que va dedicar moltes hores de la seva vida a estudiar-los i a immortalitzar-los, no en va trobar mai dos d'iguals. Bentley els va definir com obres mestres de disseny.

L'existència i la bellesa dels minúsculs flocs de neu ens fa reflexionar i comprendre l'immens amor de Déu cap a nosaltres. Són estrelles de gel úniques i irrepetibles que, fins i tot de nit, transmeten una dolça claredat. Cauen en perfecta harmonia, com llàgrimes en un silenci serè, com si es tractés d'un plor feliç. Els flocs de neu són suaus; dolces i delicades carícies de Déu.

La neu ho cobreix tot, sí, però respecta les formes. Lentament, converteix la terra en un paisatge embriagador, en un lloc pur que ens evoca records entranyables i belles sensacions. Contemplar la neu, estrenar-la, trepitjar-la, tocar-la, agrair-la, respirar profundament una glopada d'aire fred, en definitiva, gaudir-la amb els cinc sentits, és un gran regal.

Encara podem aprendre més coses de la neu. Podem adonar-nos que, igual que els flocs de neu, tots som únics i irrepetibles. Déu ens ha escollit i anhela mantenir una relació íntima i personal amb cadascun de nosaltres. També hauríem d'aprendre de la neu que la vida és fràgil i efímera, un motiu més per gaudir-ne intensament cada minut, cada segon, i preparar-nos per al seu final, per a la seva transformació. Cada un d'aquests flocs és necessari i imprescindible perquè la nevada sigui possible. El mateix passa a la nostra societat: tots som necessaris.

Gaudim dels paisatges fascinants que ens regala l'hivern, perquè són un preciós testimoni de la grandesa del Creador. Com ha dit el papa Francesc: «Tot l'univers material és un llenguatge de l'amor de Déu, del seu desmesurat afecte cap a nosaltres» (*Laudato si'*, 84).

Benvolguts germans i germanes, som fràgils i efímers com els flocs de neu, però en aquesta fragilitat trobem la bellesa, la força i la motivació de descobrir-nos fills i filles profundament estimats per Déu, i per això ens atrevim a dir amb el càntic de Daniel: «Beneïu al Senyor, neus i geleres» (*Dn* 3,72).

ACTUALITAT

Es reprenen les obres de construcció de la Sagrada Família

El dilluns 25 de gener, a la basílica de la Sagrada Família, es van reprendre les obres que se centraran en la finalització de la Torre de la Mare de Déu, de 138 metres d'alçada, que és la segona més alta del conjunt de la basílica. En aquests moments, tots els nivells de la torre ja estan col·locats i només manquen els elements del terminal de 25 metres,

la part final de la torre, que estaran coronats per un estel de 12 puntes, que s'il·luminarà cada nit. Si les mesures sanitàries ho permeten, en aquest primer trimestre del 2021 està previst col·locar els primers panells de pedra de la corona. Durant el tercer trimestre, es posaran les dues grans peces de la llanterna i, al desembre, finalment, l'estel.

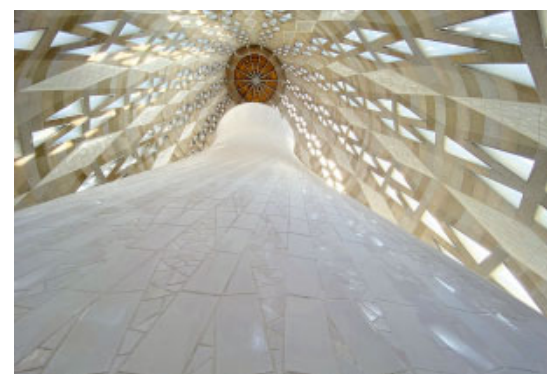

FOTO: ANDREA PUJOL - ARQUEBISBAT DE BARCELONA

ENTREVISTA

Promoció vocacional 2.0

ALFONSO (FONFO) ALONSO-LASHERAS

La Companyia de Jesús ha decidit apostar fermament per la promoció vocacional a la Província d'Espanya. Entre altres iniciatives, el nou equip de jesuïtes joves ha optat per renovar el web (serjesuita.org), que ofereix continguts que ajuden «a començar un camí-itinerari per conèixer, discernir i optar». «Es tracta d'originar la pregunta i el desig, per acabar amb una decisió lliure i conscient», afirma Alfonso (Fonfo) Alonso-Lasheras, SJ, coordinador de l'equip de jesuïtes joves.

Què heu millorat gràcies al nou web?

L'anterior web era un espai de reflexió sobre diversos àmbits de la vocació, i ja tenim pastoralsj.org, que porta a terme aquesta tasca. El nou web pretén ajudar a discernir. A més d'informació i eines per a això, serjesuita.org convidava a contactar amb nosaltres per poder fer un acompanyament en el procés de recerca i discerniment.

Com us heu adaptat a les noves necessitats?

Avui, les xarxes socials són la plaça del poble del segle XXI. S'hi ha de ser, però no de qualsevol manera. La nostra presència a Instagram, Facebook i Twitter pretén ser provocativa, convidant a anar més enllà i a aprofundir en la fe, perquè els interessats acabin arribant al web i es plantegin seriosament allò que Déu vol de cadascú.

Si algú sent aquesta vocació, per què fer-se jesuïta i no optar per una altre orde religiós?

Partim de la convicció que Déu té un somni per a cada persona. No es tracta de convèncer algú perquè es faci jesuïta, sinó d'ajudar-lo a trobar la seva vocació. La majoria dels processos que acompanyem no acaben a la Companyia de Jesús. Però sí que estem convençuts que Déu segueix cridant algunes persones a la Companyia. Nosaltres hem de posar els mitjans perquè aquestes persones puguin descobrir per on passa la plenitud de la seva vida i la puguin assolir.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Amb assenyada serenor

Els nois i les noies que segueixen estudis universitaris estan acabant, o han acabat, els exàmens del primer quadrimestre. Gaudiran d'uns dies de vacances i tornaran a l'estudi en l'anòmala situació que afecta totes les persones. Diversos joves universitaris m'han manifestat la seva inquietud davant la possibilitat que tot el curs resti afectat per la pandèmia. El moment i les circumstàncies no són pas fàcils. Demanen, però, el manteniment de l'activitat acadèmica, virtual o presencial, de la recerca, en les circumstàncies ambientals sobrevingudes, i fer-ho amb l'adequat nivell de qualitat docent i de rendiment personal. Tot aquest esforç no pot passar desapercebut als ulls de les persones i de la societat. Són d'agrair els esforços realitzats i l'adaptació a les necessitats de les circumstàncies del professorat i l'alumnat.

«Déu no ens ha donat un esperit de covardia, sinó un esperit de fortalesa, d'amor i de seny» (1m 1,7). La pandèmia ens seguirà condicionant en el futur immediat. Hem de mantenir l'esperança i la confiança en el nostre dir i fer, en el dia a dia personal i ins-

titucional, malgrat totes les limitacions, presagis o realitats, tot complint, com a bons ciutadans, les normes que ens ajudaran a superar la pandèmia. I també tinguem en el record i en la pregària els qui ens han deixat aquest any, a causa de la covid-19, per tornar a la casa del Pare. Que el legítim enyor de persones estimades i l'absència de presències romanguin en el nostre record.

Davant de tantes incerteses, s'ha de mantenir viva l'esperança personal i institucional, que ens faci viure el desig de ser millors, portadors d'un missatge d'esperança que ens obri a la possibilitat de renovar-nos, de canviar, de créixer i d'obrir-nos, si ens és donat, a la presència de Déu i a la salvació que ens porta Jesús. Tinguem cura els uns dels altres, amb actituds acollidores que superin la fredor de la distància telemàtica. «Resistiu-li fermes en la fe, sabent que la comunitat de germans estesa arreu del món ha de suportar els mateixos sofriments» (1Pe 5,9). Malgrat la pandèmia, les nostres fredors i mediocritats, no deixem de mirar amb agraïment el passat recent i el futur amb assenyada serenor.

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

Coronavirus: con fe y amor

San Juan de la Cruz nos dejó una maravilla de frase, en el *Cántico Espiritual*, en la que se esconde la revelación, que es vida: «En que la palabra nombra lo visible y se abre a lo invisible. Donde lo inmediato —el sufrir— se hace trascendencia.»

Debido a la Covid-19, estuve hospitalizado durante dos semanas. Esperaba que alguna voz me dijera alguna palabra de consuelo y ayuda que viniera de nuestros santos místicos, como la que acabo de citar.

Pero fue la fidelidad al don de la fe la que, una vez más, dio la solución a mis ansiedades, congojas, soledades..., me aquietó

el entendimiento y me llenó de esperanza el corazón y, con fe y amor, dio sentido a todo cuanto ocurrió como adverso en mi vida. Era aquella fe recibida de nuestras madres, quienes nos enseñaron a rezar y a confiar en Dios, en la Virgen-Madre de Jesús. La fidelidad atrae las bendiciones.

Bonhoeffer aseveraba: «Solo el Dios que sufre puede ayudar». Jesús, que sufrió, ayuda.

Nosotros también podemos ayudar si aceptamos y ofrecemos el dolor, el sufrimiento con fe y amor, a imitación y seguimiento de Jesús.

Del libro Saber sufrir,
Edit. Voz de papel

Lectures de la missa diària i santoral

8. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)
[Gn 1,1-19 / Sl 103 / Mc 6,53-56]. Sant Jeroni Emiliani (Venècia, 1486 - Somasca, 1537), prev., fund. somascos. Santa Elisenda, vg.

9. ■ Dimarts [Gn 1,20-2,4a / Sl 8 / Mc 7,1-13]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.; sant Miquel Febres, rel. La Salle; santa Apol·lònia, vg. d'Alexandria i mr. (249), patrona dels odontòlegs i els ortodontistes.

10. □ Dimecres [Gn 2,4b-9,15-17 / Sl 103 / Mc 7,14-23]. Santa Escolàstica (s. V-VI), vg., germana de sant Benet. Santa Sotera, vg. i mr.; sant Silvà, bisbe.

11. ■ Dijous [Gn 2,18-25 / Sl 127 / Mc 7,24-30]. Mare de Déu de Lourdes, apareguda a la cova de Massabielle (1858). Sant Desideri, bisbe; santa Eloïsa, vg.; sant Benet d'Anià, abat benedictí.

12. ■ Divendres (■ Barcelona)
[Gn 3,1-8 / Sl 31 / Mc 7,31-37]. Santa Eulàlia (o Eulària), vg. i mr., patrona de Barcelona i cotitular de la catedral. Sant Gaudenç o Gaudenci, bisbe; sant Damià, soldat mr.; beat Reginald d'Orleans, prev. dominicà; beata Humbelina, viuda.

13. ■ Dissabte [Gn 3,9-24 / Sl 89 / Mc 8,1-10]. Sant Benigne, prev. i mr. (s. III); sant Gregori II, papa (romà, 715-731); santa Maura, mr.; sant Gimer, bisbe; beat Jordà de Saxònia, prev. dominicà; beata Cristina d'Spoleto, vg. agustina.

14. ■ † Diumenge vinent, VI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.)
[Lv 13,1-2,44-46 / Sl 31 / 1Co 10,31-11,1 / Mc 1,40-45]. Sant Ciril, monjo, i sant Metodi, bisbe, germans grecs (IX), evangelitzadors dels eslaus, copatrons d'Europa; sant Valentí, prev. romà i mr. (s. III); sant Antoni (Antoniet), mr.

DIUMENGE V DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de Job (Jb 7,1-4.6-7)

Job digué als seus amics: «L'home a la terra, ¿no està sotmès a servitud, no passa la vida com un jornalero? Com un esclau es deleix per assegurar-se a l'ombra, espera l'hora de cobrar com el treballador. Però a mi, m'ha tocat per herència passar mesos en va, la paga que em donen són les nits en blanc. Així que em fico al llit ja penso: ¿Quan serà de dia perquè em pugui llevar? I estic neguitós del vespre a la matinada. Els meus dies han corregut més que una llançadora; ja s'acaben, ja no hi queda fil. Recordeu que la meua vida no és sinó un respir: els meus ulls no tornaran a veure la felicitat».

Salm responsorial (146)

R. Lloeu el Senyor que conforta els cors desfets.

Lloeu el Senyor, dona bo de cantar! / Lloeu el nostre Déu, que és agradós de lloar-lo! / El Senyor reconstrueix Jerusalem / i aplega els dispersats d'Israel. R.

Conforta els cors desfets / i embena les ferides. / Té comptat el nombre dels estels, / els crida cadascun pel seu nom. R.

És gran el Senyor, i és molt poderós, / és infinita la seva saviesa. / El Senyor sosté els desvalguts / i abat els injustos fins a terra. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 9,16-19.22-23)

Germans, jo no puc gloriar-me d'anunciar l'evangeli: hi estic obligat, i pobre de mi, que no ho fes! Si jo m'ho hagués buscat, podria esperar-ne una recompensa, però no havent-ho buscat, per a mi és un encàrrec que he rebut de Déu. ¿Per quin motiu puc esperar una recompensa? Doncs que jo, quan treballa a difondre l'evangeli, no el converteixi en cosa costosa, sinó que renunciï al dret que em dona el meu servei. Jo soc lliure: no era esclau de ningú, però m'he fet esclau de tots per guanyar-ne tants com pugui. Per guanyar els febles, m'he fet feble com ells. M'he fet tot amb tots per guanyar-ne alguns, sigui com sigui. Tractant-se de l'evangeli, estic disposat a fer tot el que calgui per poder-hi tenir part.

✠ Lectura de l'Evangelio segons sant Marc (Mc 1,29-39)

En aquell temps, Jesús, sortint de la sinagoga, se n'anà amb Jaume i Joan a casa de Simó i Andreu. La sogra de Simó era al llit amb febre, i llavors mateix ho digueren a Jesús. Ell li va donar la mà, i la va fer llevar; la febre li desaparegué i ella mateixa els serví a taula. Al vespre, quan el sol s'havia post, li portaren tots els malalts i els endimoniats. Tota la ciutat s'havia aplegat davant la porta, i ell va curar molts malalts de diverses malalties; va treure també molts dimonis, i no els deixava parlar, perquè sabien qui era.

De bon matí, quan encara era fosc, se n'anà en un lloc solitari i s'hi quedà pregant. Simó amb els seus companys sortí a buscar-lo. Quan el trobaren, li digueren: «Tothom us està buscant». Ell els digué: «Anem a d'altres llocs, als pobles veïns, i també hi predicaré, que aquesta és la meua missió». I anà per tot Galilea, predicant a les sinagogues de cada lloc, i traient els dimonis.

Lectura del libro de Job (Job 7,1-4.6-7)

Job habló diciendo: «¿No es acaso milicia la vida del hombre sobre la tierra, y sus días como los de un jornalero?; como el esclavo, suspira por la sombra; como el jornalero, aguarda su salario. Mi herencia han sido meses baldíos, me han asignado noches de fatiga. Al acostarme pienso: ¿Cuándo me levantaré? Se me hace eterna la noche y me hartó de dar vueltas hasta el alba. Corren mis días más que la lanzadera, se van consumiendo faltos de esperanza. Recuerda que mi vida es un soplo, que mis ojos no verán más la dicha».

Salmo responsorial (146)

R. Alabad al Señor, que sana los corazones destrozados.

Alabad al Señor, que la música es buena; / nuestro Dios merece una alabanza armoniosa. / El Señor reconstruye Jerusalén, / reúne a los deportados de Israel. R.

Él sana los corazones destrozados, / venda sus heridas. / Cuenta el número de las estrellas, / a cada una la llama por su nombre. R.

Nuestro Señor es grande y poderoso, / su sabiduría no tiene medida. / El Señor sostiene a los humildes, / humilla hasta el polvo a los malvados. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 9,16-19.22-23)

Hermanos: El hecho de predicar no es para mí motivo de orgullo. No tengo más remedio y, ¡ay de mí si no anuncio el Evangelio! Si yo lo hiciera por mi propio gusto, eso mismo sería mi paga. Pero, si lo hago a pesar mío, es que me han encargado este oficio. Entonces, ¿cuál es la paga? Precisamente dar a conocer el Evangelio, anunciándolo de balde, sin usar el derecho que me da la predicación del Evangelio. Porque, siendo libre como soy, me he hecho esclavo de todos para ganar a los más posibles. Me he hecho débil con los débiles, para ganar a los débiles; me he hecho todo a todos, para ganar, sea como sea, a algunos. Y todo lo hago por causa del Evangelio, para participar yo también de sus bienes.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 1,29-39)

En aquel tiempo, al salir Jesús de la sinagoga, fue con Santiago y Juan a la casa de Simón y Andrés. La suegra de Simón estaba en cama con fiebre, e inmediatamente le hablaron de ella. Él se acercó, la cogió de la mano y la levantó. Se le pasó la fiebre y se puso a servirles. Al anochecer, cuando se puso el sol, le llevaron todos los enfermos y endemoniados. La población entera se agolpaba a la puerta. Curó a muchos enfermos de diversos males y expulsó muchos demonios, y como los demonios lo conocían, no les permitía hablar.

Se levantó de madrugada, cuando todavía estaba muy oscuro, se marchó a un lugar solitario y allí se puso a orar. Simón y sus compañeros fueron en su busca y, al encontrarlo, le dijeron: «Todo el mundo te busca». Él les responde: «Vámonos a otra parte, a las aldeas cercanas, para predicar también allí; que para eso he salido». Así recorrió toda Galilea, predicando en sus sinagogas y expulsando los demonios.

«Jesús va curar molts malalts de diverses malalties»

La curació de la sogra de Pere (1839), de John Bridges. Museu d'Art de Birmingham (Anglaterra)

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

L'evangeli d'avui ens presenta Jesús immers en la seva acció guaridora de les malalties i febleses dels seus contemporanis. I és que «Crist, va portar les nostres febleses i va carregar amb les nostres malalties» (Mt 8,17). Crist s'ha presentat com a metge dels cossos i dels cors afligits, portant-nos la Bona Nova de la salvació.

La malaltia, en les condicions de vida i de salut d'aquella època, era una de les majors desgràcies en la vida de les persones i de les famílies. Les malalties físiques i, sobretot les psíquiques, eren vistes com una acció del dimoni en les persones; per això l'evangeli parla d'endimoniats que s'acosten a Jesús demanant ajuda i guarició. D'aquesta manera, Jesús fa present la vida de Déu per mitjà de la guarició de tot allò que posa en perill una vida autèntica i sana de les persones.

La sogra de Pere és un exemple: Jesús s'hi va acostar, la va agafar per la mà i la va aixecar. I ella, restablerta, es va posar a servir-los. El servei apareix així com a expressió d'agraïment, però també com a expressió de fe i de devoció, ja que «servir el Senyor» significa creure en ell i honorar-lo amb la pròpia vida.

Davant l'intent de retenir Jesús i el seu poder guaridor en un lloc, Jesús decideix portar una vida d'itinerància, per predicar a tot arreu: «que per això he vingut». I és que l'Evangelio de Déu no és propietat de ningú en exclusiva, sinó de tots per igual. D'aquesta manera, Jesús recorrerà la seva regió «predicant a les sinagogues i expulsant els dimonis».

També nosaltres trobem en Jesús el sosteniment de la nostra vida de cada dia, i de la nostra vida de fe. Ell ens conforta en les nostres penes i ens sosté en les nostres lluites, que són moltes. Ell ens alimenta amb la seva paraula i el seu cos, i ens convida a ser solidaris dels altres, tal com ell ho ha estat de nosaltres.

Però Jesús no només és persona d'acció missionera, sinó també de pregària contemplativa. En el silenci de la nit es dirigeix a un lloc solitari per pregar. Missió i contemplació conformen la vida de Jesús, una no s'entén sense l'altra. La nostra vida és també, tota ella, servei al Senyor, mitjançant l'acció missionera i mitjançant les nits de contemplació. Ningú no és propietari de l'Evangelio de Déu, sinó que tots estem cridats a ser-ne els seus profetes itinerants, per guarir les afliccions del nostre món.

Agenda

Actes en la festa de Santa Eulàlia, patrona principal de la ciutat de Barcelona, cotitular de la catedral

Divendres 12 de febrer:

—9.30 h, cant de laudes i goigs, al cor

—18.45 h, vespres al cor

—19.15 h, missa conventual a l'altar major i visita corporativa a la cripta

La cripta de Santa Eulàlia romandrà oberta de les 8.30 a les 18.15 h, per venerar la santa.

«El cervell: coneixements, enigmes i misteri». Dimarts 9 febrer (19 h), la Pastoral Universitària organitza aquesta conferència virtual, a càrrec de Ramon Maria Nogués i Carulla, doctor en biologia, catedràtic emèrit de la Unitat d'Antropologia Biològica que ha estudiat sobre l'evolució genètica del cervell. Es podrà seguir en directe, prèvia inscripció a: <https://cutt.ly/ZkqLIav>

Espai d'interioritat Francesc Palau-Carmelites Missioneres (c/ Immaculada 53-55, Barcelona). Dissabte 13 de febrer (10.30-12 h), silenci contemplatiu, guiat per Beatrice D'Cu-

nha, CM. Hi ha la possibilitat de quedar-se a dinar i passar la tarda al centre, fent un recés personal. Preu: 25 €. L'aforament és limitat. Cal inscriure's a: centre@espainterioritatpalau.com, t. 938 233 108.

In memoriam

Mn. Josep M. Tubau Suqué. Aquest prevere de l'Arquebisbat de Barcelona va morir en la pau de Crist el dia 26 de gener, als 89 anys. Va entrar al Seminari Conciliar de Barcelona l'any 1955, després de cursar la carrera de medicina, i abans fou president dels joves d'Acció Catòlica de la diòcesi. Va completar els estudis de teologia a Roma i es va especialitzar en teologia moral, seguint els cursos que a l'*Alfonsianum* (Institut Superior de Moral) impartia el famós professor Bernard Häring, redemptorista, i autor de *La ley de Cristo*. Mn. Tubau va ser professor de teologia moral a la Facultat de Teologia de Catalunya, i va ser un gran divulgador de la renovació d'aquesta matèria en les seves classes i conferències, fetes amb el seu innat sentit de l'humor. La missa en sufragi de la seva ànima, que va presidir el bisbe auxiliar Sergi Gordo, es va celebrar el diumenge 31 de gener, a la parròquia de Santa Cecília de Barcelona, de la qual Mn. Tubau havia estat rector.

ACTUALITAT

Recés de catecúmens al Seminari Conciliar

El diumenge 24 de gener, vigília de la Conversió de Sant Pau, Mons. Sergi Gordo va dirigir un recés per a catecúmens, al Seminari Conciliar, que aplegà més de 40 persones entre catecúmens, acompanyants i catequistes. El bisbe Sergi va compartir la seva experiència de fe i vocació sacerdotal i encoratjà els assistents a trobar-se amb Jesucrist i a posar a les seves mans les dificultats, interrogants i dubtes que apareguin durant el camí del seu catecumenat. També els convidà a llegir la Paraula de Déu amb assiduitat i a demanar ajut a catequistes i mossens, per entendre el veritable sentit de les Escriptures. «Deixar que Jesús us can-

vii el cor és el millor que podeu fer en aquest temps de preparació vers els sacraments de la iniciació cristiana», els va dir. Enguany, en aquest camí de formació dels catecúmens, hi ha la novetat d'unes catequesis impartides pels bisbes, que tindran lloc a l'Església de Sant Sever, els dies 14 de febrer, 14 de març, 9 de maig i 13 de juny, a les 18 h. Seguidament, se celebrarà l'eucaristia a la Catedral.

Llibres

Una cristofania, de Raimon Panikkar. Llibre de 460 pàgines, editat per Fragmenta. Aquest és el dotzè títol de l'Opera Omnia de l'autor, i el segon dedicat al cristianisme, que aplega els escrits publicats des dels anys vuitanta dels s. XX fins a principis del s. XXI.

La primera part d'aquest llibre la componen textos escrits des de l'assumpció fecunda de les tradicions hindú, budhista i secular, i alhora amb fidelitat a la tradició cristiana de l'autor. La segona part inclou el llibre *La plenitud de l'home. Una cristofania*, aparegut significativament a finals de segle i en el qual va treballar intensament força anys. Per Panikkar «es tracta d'una renovada confessió de fe cristiana resultat de tota una vida».

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Frágiles y efímeros

Este invierno, el temporal Filomena ha teñido de blanco nuestro país. La nieve y las bajas temperaturas han colapsado algunas zonas y han provocado muchos problemas. Se han paralizado los transportes por la afectación de las vías terrestres y aéreas, se han derrumbado techos por el peso de la nieve y, fruto de las heladas, han aumentado las caídas que han provocado traumatismos. También tenemos que lamentar que algunas personas sin hogar han fallecido por el frío.

Hemos vivido de cerca la cara gris de la nieve, del duro invierno, que constata la vulnerabilidad de los más débiles. A pesar de todo, la nieve nos cautiva y es bienvenida mientras caiga con moderación y no nos dificulte la vida diaria. Y es que cuando contemplamos los copos de nieve percibimos la belleza de las cosas sencillas.

Desde hace muchos años, los copos de nieve son objeto de estudio y pasión para muchas personas. El astrónomo Johannes Kepler, descubridor de complejas leyes del movimiento de los

planetas, reconoció estar fascinado por la simetría y belleza de los copos de nieve. También el meteorólogo y fotógrafo estadounidense Wilson A. Bentley, que dedicó muchas horas de su vida a estudiarlos y a inmortalizarlos, jamás encontró dos iguales. Bentley los definió como obras maestras de diseño.

La existencia y belleza de los minúsculos copos de nieve nos hace reflexionar y comprender el inmenso amor de Dios hacia nosotros. Son estrellas de hielo únicas e irrepetibles que, incluso en la noche, transmiten una dulce claridad. Caen en perfecta armonía, como lágrimas en un silencio sereno, como si se tratara de un llanto feliz. Los copos de nieve son suaves; dulces y delicadas caricias de Dios.

La nieve lo cubre todo, sí, pero respeta las formas. Lentamente, convierte la tierra en un paisaje embriagador, en un lugar puro, que nos evoca recuerdos entrañables y bellas sensaciones. Contemplar la nieve, *estrenarla*, pisarla, to-

carla, agradecerla, respirar profundamente una bocanada de aire frío, disfrutarla con los cinco sentidos, es un gran regalo.

Aún podemos aprender mucho más de la nieve. Podemos darnos cuenta que, igual que los copos de nieve, todos somos únicos e irrepetibles. Dios nos ha elegido y anhela mantener con cada uno de nosotros una relación íntima y personal. También deberíamos aprender de la nieve que la vida es frágil y efímera, razón de más para disfrutarla intensamente cada minuto, cada segundo, y prepararnos para su final, para su transformación. Cada uno de esos copos es necesario e imprescindible para que la nevada sea posible. Lo mismo sucede en nuestra sociedad: todos somos necesarios.

Disfrutemos de los fascinantes paisajes que nos regala el invierno, porque son un bello testimonio de la grandeza del Creador. Como ha dicho el papa Francisco: «Todo el universo material es un lenguaje del amor de Dios, de su desmesurado cariño hacia nosotros» (*Laudato si'*, 84).

Queridos hermanos y hermanas, somos frágiles y efímeros como los copos de nieve, pero en esa fragilidad encontramos la belleza, la fuerza y la motivación de descubrirnos hijos e hijas profundamente amados por Dios, y por eso nos atrevemos a decir con el cántico de Daniel: «Escarchas y nieves, bendecid al Señor» (*Dan 3,70*).

Seguiu-nos
esglesia.barcelona

facebook.com/EsglesiaBarcelona
 [@esglesiabcn](https://twitter.com/esglesiabcn)

Sintonitzeu
Ràdio Estel: 106.6 FM
Ràdio Maria: canal de ràdio a la TDT